

In die kakafonie

Anna Putter, 1961

In het begin was er stilte. De stilte had lange tijd geen weet van zichzelf. Totdat er uit haar buik een hemels gezang opsteeg. Het verraste de stilte, zij verheugde zich erover, droeg het geluid waar het maar wilde zijn. Er waren geen beperkingen, geen grenzen. Het geluid kreeg alle vrijheid van de stilte, daarmee alle mogelijke vorm en kleur. Het drong door tot in de verste uithoeken van het heelal. Telkens terugkerend naar de stilte.

Geen geluid was vreemd, of niet passend, ze waren allemaal van het Ene. Het was heerlijk op te stijgen uit de stilte, weer neer te dalen in de stilte. Het geluid was verrast en verheugd dat dit mogelijk was; kreeg er geen genoeg van.

Het ene kosmische geluid riep een ander geluid op. Ze vermengden zich, twee werden drie; weldra waren het er tienduizenden. In alle drukte en beweging vergaten ze wat hen droeg. Naarmate ze hun stiltebron vergaten, raakten de geluiden vervuld van angst. Ze werden uiteindelijk zo bang van de stilte, dat ze koste wat kost wilden blijven bestaan. In plaats van haar te zoeken zoals voorheen — om tot rust te komen en zich gezamenlijk te verheugen — probeerden ze haar te ontvluchten. Geen moment kon er nog stilte zijn.

Uit de aard van haar wezen kon de stilte niet anders dan al die geluiden dragen, welke vorm ze ook aannamen. Ze wilde de geluiden wel geruststellen, maar kon in al die drukte nauwelijks doordringen. De geluiden sprongen over elkaar heen, overstemden elkaar. Wat eerder als vanzelf een samenklank vormde, verloor deze natuurlijke neiging tot harmonie. De geluiden wedijverden genadeloos met elkaar. Om zelf de boventoon te voeren, snoerden ze elkaar de mond of benamen elkaar de adem. Als golven in een grote oceaan rolden de geluiden over elkaar, bevreesd hun kans te missen.

In die kakafonie van geluiden werd ik geboren.